

ikke kunde være vidende om, at der senere forestod Staten meget store Udgifter til omfattende Sernbaueanlæg, da han ikke med eet Ord nævnte det ved Forelæggelsen af forrige Aars Finantslov, hvorimod han dengang i sin finantsielle Opgjørelse udtryffeligt fremhævede, at vi med den foreslaaede Udgift vilde være færdige med de jydskke Sernbaner. Nu derimod siger den høitærede Minister, at han var vel hellsjendt med sin Collegas Forslag om nogle af disse Sernbaner, men saa finder jeg dog, at det havde været bedre, om han istedetfor at sige, at vi vare færdige, vilde have sagt, at der forestod os nogle nye Anlæg. Vil den høitærede Minister paastaae, at det var unødvendigt at omtale dem, da de ikke medførte diebliffelige contante Udslag, vil jeg dog tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at der saantidig med Forelæggelsen af de to jydskke Sernbanelove blev forelagt et Forslag om Esbjerg Havn, som i det næste Aar vilde medføre en à conto Betaling af 200,000 Rbd., hvilken Sum ogsaa findes opført paa det foreliggende Finantslovsforslag. — Dernæst siger den høitærede Minister, at man hverken fandt det nødvendigt eller passende at høre Finantsministeren om den store Udvidelse af disse Sernbaueanlæg i de senere Aar; men jeg maa spørge, hvem er her „man“? Det maa jeg overlade til den høitærede Minister selv at sætte til. For mit Bedkommende veed jeg, at jeg mange Gange i forrige Sessjon ved Behandlingen af Sernbaneloven, i min store Angst for disse uhyre Beløb, paafaldte Ministeren, men han satte ikke sin Fod hos os; han udeblev ved Forhandlingen af alle disse store finantsielle Love, og det var først i Landsstinget, han begyndte at yttre sig om dem. — Naar den høitærede Minister derefter hebreidede mig, at jeg forlanger, at hans Stilling som Minister skal være en ganske anden end den, han mener, at den bør være, og talte om, at man ikke ved som Minister at modsætte sig Begjæringer af sine Colleger hvort Dieblif kan fremkalde en Ministerkrise, saa staaer det ikke i min Magt at bedømme, hvorvidt en saadan Ministerkrise finder Sted, fordi Finantsministeren gjør sine Indvendinger. Overhovedet er dette jo et af disse indre Huns-

holdningspørgsmaal, som kun de Herrer Ministre kunne afgjøre imellem sig selv, og jeg skal ikke fordybe mig videre deri. Jeg skal blot sige, at jeg har troet, at Finantsministerens Stilling var den, at naar han ikke kan gjenneføre, hvad han finder at være rigtig og i Statens Tarv, er der for ham en Udvei, som jo altid staaer en Minister aaben. I den høitærede Ministers Uttringer om sin Stilling overfor disse store Sager faae vi altsaa Dplysning om, at Ministeren har maattet give efter; vi faae den Dplysning, at Ministeren — som man siger — ikke har været istand til at forsvare sine Penge; men er dette Tilfældet overfor de andre Herrer Ministre, vil jeg spørge den høitærede Finantsminister, om det da ikke er et ham alene vedkommende Gjern, at gjøre de Omfættninger, som maatte være nødvendige, og om han ikke i saa Henseende staaer som den selvstændige Mand, der ikke behøver at lytte til nogen anden Ministers Formening? Jeg vil overlade til den høitærede Minister, om han nu vil forhandle om de finantsielle Spørgsmaal betræffende Driftsmateriel-Actiernes Indkjøb og den senere store Forretning, som vi have læst om i Bladene, nemlig Salget af preussiske Obligationer og Kjøbet af Hamborger garanterede Sernbane Obligationer, to Transactioner, der staae for mig som overordentlig ufördeelagtige for Finantserne, den første som medførende et directe Tab af over 25,000 Rbd. og uden mindste Nødvendighed, den sidste som medførende et Tab — ogsaa uden nogen for mig klarlig, rettfærdiggjørende Grund — af et betydeligt større Beløb. Derfor den høitærede Minister imidlertid ønsker, at Forhandlingen om disse to Spørgsmaal skal udsættes, er jeg fuldkommen villig dertil. Dette maa være nok for at berigtige de Udtryk, som den høitærede Finantsminister med stor Uret hebreidede mig.

Jeg horte igaar vor høitærede Indenrigsminister, dersom jeg ikke misforstod ham, foreskille os, at det var saa langt fra, at der i det kommende Finantsaar vilde bltve Udgifter til Sernbaner, at han tværtimod ventede, at der vilde indkomme contante Penge, før der skulde gives Noget ud til de foreslaaede Sern-